

sesse Louise var i Live, først Prinds Christian og efter ham deres Børn, i **Kraft af deres Arveret efter deres Moder**, skulde besidde Danmarks Trone.

c. Saaledes fremkom hos Prinds Christian af Glydsborg og hans Efterkommere af Ugeselskabet med Prindsesse Louise, en Forening af Rettigheder og Adkomster, i Medfør af hvilken Prindsen med sine mandlige Efterkommere er designeret som den nærmeste til at succedere i samtlige det danske Monarchies Dele, efter Kongen og Arveprinds Frederik Ferdinand, i Overeensstemmelse med en ny Arvelov, som blev at forkynde (promulguet) for det danske Monarchie.

Det forekommer os af denne hele Udvikling og Fremstilling i Noten solekært at fremgaae, at det kun var ved en Combination af Adkomster, som fulgte af allerede bestaaende og fremdeles bestaaende Arvestatuter, at samtlige det danske Monarchies Dele eller det hele Complex af de nu dertil hørende Lande, skulde holdes samlede. Ikkun ved frivillige Renunciationer og Cestjoner fjernedes de Fordringer af nærmere Arveberettigede, som stode i Veien for Combinationen; men en Ophævelse af selve den i nogen Del af Monarchiet gjældende Arveret ligger aldeles udenfor den hele Plan. Vel tales der om en ny Arvelov, som blev at forkynde for det danske Monarchie eller, som der kort foran siges, det danske Monarchies samtlige Dele; men en saadan Lov blev ogsaa nødvendig for at paabyde og kundgjøre for det hele Monarchie den ved de forskjellige Renunciationer tilbeiebragte Combination, der jo visseelig var noget Nyt, som ikke fulgte af en simpel Anvendelse af den bestaaende Ret, hvilken sidste derhos endog for Holsteens Bedkommende var tvivlsom. At en saadan ny Arvelov skulde gaae ud paa en Ophævelse af Kongelovens Arvefølge i de Dele af det hele Monarchie, for hvilke samme nu gjælder, er der ikke mere Grund til at antage, end at den skulde ophæve de Gottorpiske Liniers Arverettigheder til Holsteen, hvilket jo utvælseligt ikke er forudsat at skulle skee. Som Folge af den nye Ordning's virkelige Natur siges der ogsaa udtryk-

keligt (S. 16), at man i den omhandlede Combination „hadde det naturliggste Middel til Bevarelsen af det danske Monarchies Integritet, uden at krænke nogen som helst virkelig Rettighed“, hvad der visseelig ikke kunde have været sagt, hvis dette „Middel“ skulde have medført, at man med eet Slag vilde tillintetgjøre ikke blot den fulde Arveret til den langt overbeviende Deel af Monarchiet, der efter Kongeloven tilkom Prindsesse Louises Efterkommere, ogsaa efterat de af hendes Sønnen stiftede Mandslinier vare uddøde, men ogsaa de Rettigheder, der tilkom andre efter Kongeloven arveberettigede Cognater og deres Linier, Rettigheder, der vel for Tiden ikke havde nogen Anvendelse, paa Grund af nærmere Arvingers Eksistens, men som dog muligens i Fremtiden kunde blive af Bigtighed. Og fremdeles erkendes det derfor ogsaa udtrykkelig (S. 19), at der ikke var tilbeiebragt nogen virkelig stedsevarende Arvefølge-Genhed for det hele Monarchie, men kun „en Combination, som var egnet til at sikke Monarchiets Integritet saalange som mandlige Efterkommere af det keiserlige Russiske Huus og af Prinds Christian af Glydsborg vare til.“

4. Tractaten affluttet i London den 8de Mai 1852 (de trykte Actstykker S. 30).

Det var tænkeligt, skøndt høist usandsynligt, at denne sidste og vigtigste Act havde forladt det ved de tidligere Forhandlingerne givne Grundlag, og istedetfor at sanctionere en ved Hjælp af de bestaaende Arvelove tilbeiebragt Combination, havde søgt at naae Maaket ved en radical Forandring af selve disse Arvelove; men man vil ved at gennemlæse Tractaten let kunne overbevise sig om, at dette ingenlunde var Tilfældet. Tractaten slutter sig paa det Nøieste til de foregaaende Acter: til Warschauer-Protocollen, til Cestions- og Renunciationsacterne, og til den Fremstilling af den hele Sag, der er givne i Noten af September 1851. Der indeholdes derfor i denne Tractat Intet, aldeles Intet, der kan be rettigg til at antage, at det var Meningen, at Kongelovens Arvefølge skulde ophæves; den henviser bestan-